

nikem, k obchodování s věcmi tohoto druhu oprávněným, aneb které žalobce sporné věci sám svěřil do uschování. Tato námitka je ovšem podstatného rázu. Nemůže-li vlastník ruční zástavy vlastnické právo žalobou uplatňovati nebo, může-li je jen uplatňovati s výhradou, že držitele zástavy odškodní, k čemuž se však v tomto případě ani nenabídl, nelze říci, že mu k věci, exekucí postižené, ještě přísluší právo, které ji činí nepřipustnou. Je proto nezbytno, řešiti právní otázku, zda tu jsou či nejsou podmínky §u 456 obč. zák., za kterých vlastník ruční zástavy proti jejímu držiteli nemůže vlastnickou žalobou vystupovati a důsledkem toho z důvodu svého vlastnictví ani nemůže žalovati na zrušení exekuce podle §u 37 ex. ř. Dovolací soud nemůže tuto otázku toho času řešiti, protože nejsou zjištěny skutkové okolnosti k tomu potřebné. Zejména není zjištěno, zda byla osoba, od které žalovaný stroje převzal do zástavy, obchodníkem k obchodu s nimi oprávněným, zda nabyt žalovaný ruční zástavy způsobem bezelstným a zda nabyt jí způsobem podle §§ 451 a 452 obč. zák. V posléze dotčeném směru zejména nutno zjistiti, zda povaha zastavených strojů skutečně nepřipouštěla hmotného odevzdání z ruky do ruky, jak §§ 451 a 452 obč. zák. vyžadují, a proto se mohlo státi pouhým poznačením podle §§ 427, 452 obč. zák., či zda připevnění tabulek na strojích snad mělo jen účel, dáti takto na jevo, že se hmotné odevzdání skutečně již stalo, zkrátka řečeno, zda připevnění tabulek mělo pro vznik zástavního práva význam konstitutivní či jen deklaratorní.

Čís. 3686.

Každý společník, jenž má právo zastupovati veřejnou obchodní společnost, může platně odvolati prokuru za účelem výmazu z rejstříku. Lhostejno, že byl oprávněn zastupovati společnost kolektivně s prokuristou a že dle společenské smlouvy mohla býti prokura odvolána jen, ve shodě veřejných společníků.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1924, R II 89/24.)

Žádost veřejné společnosti Marie H-ové, by odvolání prokury Otta H-a veřejným společníkem Hansem W-em nebylo vzato na vědomí a by jeho návrh na výmaz prokury byl zamítnut, **r e j s t ř í k o v ý s o u d** zamítl. **R e k u r s n í s o u d** usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Podle čl. 118 obch. zák. jest každý společník, který jest zmocněn společností zastupovati, také oprávněn odvolati prokuru s právním účinkem vůči třetím osobám, tudíž i za účelem zápisu do obchodního rejstříku. Názor stěžovatelky, že Hansu W-ovi, který jest nesporně společníkem veřejné společnosti, toto právo nepřisluší z důvodu, že jest oprávněn, zastupovati společnost kolektivně s prokuristou Otto H-em, je mylným. Společníkovi a to každému jest již zákonem propůjčena moc k zastupování společnosti. Ovšem smlouvou může společník býti vyloučen z této moci, což by nastalo zejména tehdy, kdyby súčasné strany se dohodly na kolektivním zastupování, kdy buď všichni nebo více společníků, ale jen společně jsou zmocněni společností zastupovati. V takovém případě by

pak pouze jediný kolektivní zástupce nebyl oprávněn bez spolupůsobení ostatních společníků jednati, když společníkem ku zastupování oprávněným jsou jen všichni společníci dohromady. Avšak o žádný z těchto případů se tuto nejedná. Společník Hans W. nebyl smlouvou, na níž se stěžovatel odvolává, ze zastupování vyloučen a okolnost, že je oprávněn zastupovati společnost kolektivně s prokuristou Ottem H-em, nemohla býti na újmu jeho právu k zastupování společnosti vůči třetím osobám, když tu nejde o kolektivní zastupování, jaké má zákon na mysli (společné oprávnění několika společníků k zastupování). Toto omezení společníka Hanse W-a vázalo ho jen v jeho poměru uvnitř společnosti, avšak neodnímal mu práva čl. 118 obch. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest sice pravda, že odvolání prokury Otty H-a, veřejným společníkem Hansem W-em bez souhlasu stěžovatelky jako druhé veřejné společnice přičítá se výslovnému ustanovení čl. XIV. společenské smlouvy ze dne 28. září 1923, dle něhož Ottovi H-ovi byla udělena prokura na dobu trvání společenské smlouvy, tedy do dne 31. prosince 1928, jež může býti odvolána v každém případě jen ve vzájemné shodě obou veřejných společníků; leč přes to právem soud rejstříkový vyhověl návrhu Hanse W-a na výmaz prokury a srovnává se také potvrzující usnesení soudu rekursního se zákonem. Dle šu 22 min. nařízení ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák. má se soud při povolování zápisů do obchodního rejstříku obmeziti na zjištění oprávnění žadatelova k vydobytí navrhovaného zápisu, jak toto vyplývá ze zákona a ze stavu rejstříku. Dle spisů jest k zastupování a znamenání společnosti z obou společníků oprávněn jen Hans W., ovšem kolektivně s prokuristou Ottou H-em. Po rozumu čl. 118 obch. zák. jest zrušení prokury oproti třetím osobám — a o to tu jde — účinným, stalo-li se společníkem, oprávněným k zastupování společnosti, jímž jest v tomto případě Hanuš W. Z tohoto ustanovení zákona ve spojení s čl. 54 obch. zák., dle něhož prokura kdykoliv jest odvolatelná, a s čl. 45 obch. zák., jenž nařizuje, by zrušení prokury bylo opovězeno do obchodního rejstříku, a konečně z úvahy, že zřízení prokury jest věcí důvěry, plyne zřejmě, že právu Hanuše W-a na výmaz prokury není na závalu ani okolnost, že firmu zastupuje kolektivně s prokuristou. Tolik stačí dodati ku správným důvodům napadeného usnesení.

Čís. 3687.

Vyrovnačí dlužník může po skončení vyrovnacího řízení dodatečně schváliti právní jednání, předsevzaté proti předpisu šu 8 vyr. řádu. Ukončením vyrovnacího řízení zaniká odpůrčí právo věřitelů dle šu 8 vyrovn. řádu.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1924, Rv II 158/24.)